

Ája!

ÁRNI GREGERSEN

Tey bæði – fyrrverandi borgarstjórin og núverandi borgarstjórin í Havn – eru alment farin at kjakast um, hvør er ábyrgdarfullur politikari, og hvør teirra bluffar.

Í politikki er hetta onki óvanligt. Fyri okkum leikfólk er tó ringt at taka dagar ímillum hvør hevur rætt – og hvør bara bluffar.

Hetta fyrst og fremst tí, at avgerðir í politisku verðini oftast byggja oman á hvørja aðra og ofta røkka tvørtur um valskeið.

Eitt býráð – ella Løgting – kann hava samtykt at fara undir eina verkætlan, men so er tað eitt nývalt býráð ella ting, sum skal gera verkætlanina ítøkiliga.

Tað, sum vit kunnu fyrihalda okkum til sum borgarar í samfelagnum, er tí sum oftast at hyggja eftir, hvat er framt.

Hvørji hugsot og hvørjar samtyktir eru vorðnar veruleiki – og hvat er endað sum luftkastellir.

Bæði Annika Olsen og Heðin Mortensen hava sitið og sita við einum trupulleika í Havn, sum

hvørki teirra hevur megnað at loysa enn. Eitt sindur kúllasliga kann ein siga, at tað er endað sum luftkastellir, men framvegis er ein stórir trupulleiki.

Eg hugsu um ferðslu og parkeringsviðurskiptini í Havn.

Lat okkum taka parkeringsviðurskiptini í miðbýnum fyrst.

Í árávís hava vit hoyrt politikarar tosa um, at hetta skal loysast, og at tey hava loysnir, sum fara at gera viðurskiptini góð. Ein loysn var einaferð at gera Skálatrøð til eitt stórt parkeringspláss. Hetta virkaði eisini væl í eina tíð, men í dag er hetta bert í besta føri ein hálv loysn.

Skálatrøð er í stóran mun minkað sum parkeringspláss, tí nú verður tikið burturav til annað, sjálvt um fleiri og fleiri bilar koma til Havnar og skulu finna eitt parkeringspláss fyri ein heilan arbeidsdag.

Hini parkeringsplássini eru vorðin færri til fyri kortum, tá ið kommunan – helst sum eina neyðloysn – hevur gjørt nakrar strikur á teir frammanundan smølu vegirnar. Hetta eru tíðaravmarkaðir parkeringsbásar, men

sum ongin sum er til arbeiðis í miðbýnum kann brúka til nakað sum helst.

Tað er undrunarvert at Havnin, sum kallar seg metropol, er einasti av slagnum, sum ikki hevur eitt parkeringshús ella ein parkeringskjallara.

Tá ið slíkt verður gjørt, so mugu vit eisini hava í huga, at vit búgva í einum landi, har tað regnar 331 dagar um árið.

Tað vil siga, at bar til at seta bilar undir tak, undir jørð ella í einum parkeringshúsi, so hvødu vit sett bilarnar har.

Hetta er ikki bert eitt álop á núsitandi býráð, men tey hava so onki gjørt við málið, hóast tey nú hava sitið síðani á nýggjárinum. Tá ið eg sigi, tey onki hava gjørt

við tað, so er tað út frá tí sannroynd, at onki er komið fram alment um, at nakað er í gongd.

Tað kann gott vera, at politikarar halda, at tað hevði verið best um ongir bilar vóru í miðbýnum, men tey noyðast at fyrihalda seg til tað, sum er veruleiki. Skal tað nakrantíð eydnast, mugu pláss gerast í útjaðaranum við fóstum flutningi inn í miðbýnum hvønn fimta minutt.

Tað er greitt, at hetta er ikki eitt mál, sum ber til at loysa uppá eina løtu, men málið er hvørki nýtt ella ókent. Kann hugsast, at parkeringspláss ikki geva beinleiðis atkvøður, og tí hendir onki. Tað kann eisini tykjast eitt sindur burturspilt at brúka pening uppá at bilar skulu hava eitt stað at

standa, men skal býurin gerast liviligur og fólk hampuliga glað, er hetta ein neyðug iløga.

Hinvegin ber til at lata onkran privatan byggja eitt parkeringshús og so taka pengar fyri parkering. Sum tað ljóðar, hevur onkur boðið sær til at loysa trupulleikan, men tá fingur býrturnar ilt av tí og noktaðu fyri einari slikari verkætlan.

Fyri okkum, sum mæta tíðliga til arbeiðis, er trupulleikin ikki so stórir – vit finna altíð eitt pláss, men royn tú um middagsleitið at finna eitt pláss at seta bilin í fýra-fimm tímar – tað brúkar tú langa tíð til.

So Annika – ger okkurt við hetta málið og lat so Heðin skriva, hvat hann ætlaði at gera.

Eyðun bjóðar 14 nýggjar sangir

– Eg eri blivin meira persónligur og tori betur at standa við tann, sum eg eri, sigur fløguaktuelli Eyðun Nolsøe

EYÐUN KLAKSTEIN

Leygardagin kemur nýggja útgávan hjá Eyðuni Nolsøe. Útgávan eitur "Dagur legst at degi" og bjóðar 14 nýggjar sangir.

Eyðun hevur serliga arbeitt saman við Hans Poulsen í framleiðsluni av nýggju útgávuni. Hans hevur spælt fleiri ljóðføri, og teir hava saman lagt tónleikin til rættis.

Aðrir tónleikarar hava eisini lagt tónar til nýggju sangirnar. Jósva Debes hevur spælt trummur á øllum sangunum, Jákup Zacaharisen er við á onkrum sangum, Gwendolyn Philbrow spælir sello á einum sangi, og Pætur við Keldu hevur lagt kórrøddir til. Óli Poulsen hevur mæstarað útgávuna.

Eyðun Nolsøe, sum hevur skrivað sangir, síðani hann var unglingi, skrivar í dag meira um tað, sum er tætt at honum.

– Eg skrivi um kærleika. Um vón og vónloysi. Um gleði og sorg. Um ótta og ugga. Um einsemi og nærveru. Um lív og deyða. Um árinu sum ganga, og lötuna sum er. Um at røkka høga tindar og djúpar dalar, sigur hann.

– Pilirnir peika meira inn eftir nú enn fyrr, tá eg kundi vera meira idealistiskur og politiskur. Eg eri blivin meira persónligur og tori betur at standa við tann, sum eg eri. Listin skal vera opin, erlig og autentisk fyri at vera áhugaverd, sigur Eyðun Nolsøe.

Hann sigur, at hesaferð hevur hann arbeitt meira við orðunum, enn hann plagar.

– Tað eru 10 ár síðani síðstu útgávu, og tí havi eg havt góða tíð at skriva og yrkt. Løgini blíva vanliga liðug fyrst, og so kann eg brúka nógva tíð til at bøta um yrkingarnar. Eg havi roynt at fingið yrkingarnar greiðar, einfaldar og sigandi. At leggja týðningar í orðini, sum eru meira enn tað, ið sæst við fyrsta eygkast, sigur Eyðun Nolsøe.

Leygardagin kl 14.00 verður útgávan lögð fram á ókeypis útgávutiltaki í Tutl í miðbýnum í Havn.

Eg havi roynt at fingið yrkingarnar greiðar, einfaldar og sigandi, sigur Eyðun Nolsøe um nýggju sangirnar

MYND: JENS KRISTIAN VANG